

i ustanovení § 239 posl. odst. ex. ř., dle něhož proti rozhodnutí o rekursích týkajících se rozvrhového usnesení, přípustný je další rekurs, byl soud druhé stolice potvrdil usnesení prvního soudce v odpor vzaté. Ve věci samé jest dovolací rekurs jen částečně opodstatněn. Z předpisu § 79 čís. 5 zákona čís. 145/34 sb. n. s. a § 216 čís. 2 ex. ř. plyne, že jest ze složené náhrady zapraviti přihlášené daně v přednostním pořadí, kteréžto pořadí podle § 265 čís. 1 zákona o přímých daních ze dne 15. června 1927 čís. 76 sb. z. a n. požívají v tomto případě dvouleté daně, počítajíc nazpět od složení náhrady, které se dle předchozího stalo dne 30. března 1935. Na tříleté daně podle § 265 čís. 3 uved. zákona nelze tu přednostní právo rozšiřovati, ježto knihovní zajištění z 2. dubna 1935 se stalo až po dvou letech od splatnosti, t. j. ode dne 1. ledna 1932. Z dřívějších knihovních zápisů pak nelze určití částku knihovně zajištěných daní, jež by spadala v poslední tříletí. Zbývá tudíž jen přihlášená domovní daň za léta 1933 a 1934 po 94 Kč 05 h, úhrnem 188 Kč 10 h, jež mohla býti přikázána z částky náhrady, připadající na shořelý dům. Odpor spořitelny města V. proti přikázání této částky, není opodstatněn. Uzávěra (t. zv. vinkulace) požární náhrady pak nebrání přikázání částky náhrady, připadající na nemovitost, ježto má podle § 16, druhý odstavec všeobecných pojišťovacích podmínek účinek, že pojišťovací ústav nesmí bez svolení knihovního věřitele Spořitelny města V. přijmouti výpověď z pojištění nebo snížení pojistné hodnoty, ani dlužníku náhrady vyplatiti. Poněvadž pak nebylo použito ustanovení § 35 všeob. pojišť. podmínek, dle něhož jsou náhrady škod zásadně určeny ke znovuzřízení vyhořelé pojištěné budovy, nýbrž náhrada za účelem rozdělení mezi oprávněné osoby byla složena k soudu, rozvržena byla důvodně podle § 79 odst. 2 až 5 a § 81 poslední věty. zákona čís. 145/34 sb. z. a n. Bylo proto z přihlášených berním úřadem ve V. daňových nedoplatků ve výši 714 Kč 55 h přikázati v přednostním pořadí částku 188 Kč 10 h, o kterou se snižuje peníz, přikázaný v rozvrhovém usnesení na pohledávku první knihovní věřitelky.

Čís. 14676.

K výkladu §§ 1012, 1198 obč. zák.

Vedla-li osoba, jež není společníkem, na základě dohody všech společníků správu společnosti, jest každý ze společníků oprávněn domáhati se vyúčtování jen na ni, ne však na některém ze společníků.

Pokud není splněna povinnost zmocněnce k vyúčtování.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1935, Rv I 2613/33.)

Žalobkyně zamýšlela se žalovanou Annou F-ovou zřídit společnost s ručením obmezeným pod firmou »E.« masové konzervy. Bylo rozhodnuto, že podnik povede manžel Anny F-ové Josef F. Žádost o zápis společnosti do obchodního rejstříku byla vrácena k doplnění, nebyla však znovu podána. Přes to vedl Josef F. se souhlasem žalobkyně i Anny F-ové pod firmou zamýšlené společnosti »E.« obchody, jež však dobře nešly, pročež provedl spolu s Annou F-ovou a to, jak žalobkyně tvrdí,

svémocně a bez jejího souhlasu, likvidaci podniku. Žalobou domáhá se žalobkyně na žalovaných složení účtů. První soud uznal podle žaloby. Odvolací soud zamítl žalobu, pokud směřovala proti Anně F-ové.

Nejvyšší soud potvrdil rozsudek odvolacího soudu.

Důvody :

Podle úmluvy obou společník (žalobkyně a žalované Anny F.) byl žalovaný Josef F. ustanoven za jednatele společnosti a skutečně konal funkci jednatele. Touto dohodou přenesly obě společnice vedení společnosti na třetí osobu, jež nebyla společníkem. Jde nyní o to, zda i v takovém případě může se společník na druhém společníku domáhati složení účtu. Předpis § 1198 obč. zák., jenž ukládá řádné vedení a vydání účtů jen společníkům, jimž jest svěřena správa, má zřejmě na mysli, že vydati počet ze správy lze uložit jen tomu, kdo správu skutečně vede a že nelze řádné vedení a vydání účtů ukládati společníkům, kteří nejsou účastníky na správě společnosti. Předpis § 1198 obč. zák. upravil sice jen obvyklý případ, kdy správa společnosti byla svěřena společníku, avšak zásady v něm vyslovené lze obdobně použít i tehdy, dohodli-li se všichni společníci na tom, aby třetí osoba, nespolečník, vedla správu společnosti. Tato třetí osoba jest zmocněncem všech společníků a jest proto každý ze společníků oprávněn domáhati se na ní vyúčtování. Tím jest dostatečně chráněn zájem jednotlivých společníků, aby správa společnosti byla řádně vedena a vyúčtována, a není proto ten který společník oprávněn domáhati se vyúčtování i na druhém společníku, jenž se na správě společnosti nesúčastní. Povinnost zmocněnce k vyúčtování podle § 1012 obč. zák. není splněna však již tím, že vydá zmocniteli doklady, jež má v rukou, nýbrž musí mu předložit řádný účet. Okolnost, že zmocnitel může kdykoliv nahlédnouti do knih a do příloh, nesprošťuje zmocněnce povinnosti ke složení účtu. Nelze proto spatřovati v tom, že žalovaný dal žalobkyni k dispozici obchodní knihy s doklady, splnění povinnosti uložené mu v § 1012 obč. zák.

Čís. 14677.

K § 932 obč. zák.

Pouhá záruka určité vlastnosti s a m a o s o b ě nezakládá ještě zavinení podle § 1295 obč. zák.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1935, Rv II 65/34.)

Žalobce prodal žalovanému motocykl »Ariel« za 9.750 Kč. Část kupní ceny 3.750 Kč byl žalovaný povinen zaplatiti hotově, k »úhradě zbytku« 6.000 Kč odevzdal žalobci svůj motocykl »Grizly« na místo placení. Při odevzdání motocyklu »Grizly« tvrdil žalovaný žalobci, že motocykl jest po generální opravě a že za stroj ručí. Odevzdání motocyklu »Grizly« stalo se dne 29. srpna 1930. Při odevzdání nebylo lze motocykl přezkoušeti. Po odevzdání ukázalo se však, že motocykl »Grizly« není po generální opravě a že bez opravy není způsobilý